

Ooit kon je met de tram N°1 van Mechelen naar Bonheiden, Rijmenam, Keerbergen, Haacht.

Op een zonnige zondag zaten de wagons propvol. Men ging dan naar de “bossen”. Het was een uitstap die gemeenten zoals Bonheiden en Rijmenam en zelfs Keerbergen op de kaart zette. De auto was na 1945 in een echte groeiperiode en meer en meer zag je allerlei modellen in het straatbeeld. Meestal waren dat Franse wagens want de Duitse wagen die wou niemand. De Amerikaanse modellen hadden een imago van luxe van de bovenste plank. Chevrolet Impala met zijn vleugels achter op de spatborden was een icoon geworden. Nadat Mercedes het aangedurfd had om in Mechelen zijn montagefabriek neer te poten zag je de eerste zwarte Mercedes 180. Een wagen waar je gerust bovenop kon gaan staan zonder enige schade aan het plaatwerk.

Op de zogenaamde baan naar de bossen (Bonheiden tot Keerbergen) verschenen grote brasseries met ruime terrassen. De auto's stonden netjes naast mekaar aan de straatkant te pronken. Een file nieuwsgierige wandelaars was het gevolg. Vlaanderen had nog een Frans verleden en meestal werd er Frans gesproken. Oubers liepen af en aan in hagelwitte schorten met een servet over de arm om de klanten ter wille te zijn. Als het even kon zag je dito dienststers met een hagelwitte kanten blouse en schort die heel discreet en wat afstandelijk de drankjes brachten.

De eerste bossen op die route vanuit Mechelen waren in Bonheiden na de grens met Mechelen. Hier kwam de tram vanuit de Putse steenweg op de Mechelse steenweg. Aan de kapel zag het op een zondag zwart van het volk. Hele families met kinderen zochten een plekje onder de denbomen en gingen picknicken. Op een open plek zorgde een boer voor parking. Het leek wel een showroom van de American dream. Tientallen kijklustigen liepen rond de wagens en wilden wel eens van dichtbij zien hoe zo een Mercury van Ford er in werkelijkheid uitzag. Hoorde je een vliegtuig dan ging iedereen reikhalzend uitkijken en riep men daar is ie, kijk daar. Andere tijden waren het. Wij als kinderen gingen dennenappels rapen en propten die in een emmer. De geur vonden we fantastisch. Mijn zusje was nogal een stille. Ze luisterde vooral veel. Zij had wilde braambessen gevonden en

overtroefde op die manier de uitbundige broers. Braambessen kon je eten, dennenappels niet. En braambessen waren lekker. Moeder vond dat we een ijsje mochten gaan kopen en dan konden we die braambessen op het ijs doen. Ja, zoals voor alle kinderen, vonden we dit een geweldig idee. We vergaten de braambessen en de dennenappels en renden naar het ijskarretje dat heftig stond te rinkelen langs de baan. We kochten vier hoorntjes. Toen we terug naar onze plek in het bos gingen vonden we die niet direct. Maar we hoorden wel de zware stem van papa. Papa en mama hadden zich even verderop gezet om de zon te volgen maar de braambessen die waren foetsie. Zo een klein emmertje kon blijkbaar iedereen gebruiken. Het gaf een wrang gevoel. Mama dacht dat het ook een eekhoortje kon zijn die een dessert lustte en zo een emmertje is een echte uitnodiging.

Eekhoortjes kunnen niet lezen of schrijven en beseffen wellicht ook niet dat ze van andermans fruit moeten afblijven. Niet getreurd, het ijsje zonder was ook lekker als je tenminste snel genoeg was om het op te eten, anders was het al gesmolten voor je begon.

Papa was nogal avontuurlijk. Hij zou met ons het tramspoor door de bossen volgen tot Keerbergen en dan terug te voet naar Bonheiden. Met de drie oudste kinderen stapte hij de volgende week tot aan de Bois Fleurie en terug. Onderweg dronken we water op het erf van een boer uit een waterput. Vader proefde eerst. Hij zei dat het goed was en dan dronken wij. Voor acht- en tienjarige was dit een mooi avontuur. De tocht naar huis was dit nog meer omdat je telkens je wou starten een zwengel in de motor moest steken en draaien tot hij startte en dit kon wel een tijdje duren. De auto was een Chevrolet met treeplank en een houten opbouw. Het staal van de deuren was ruim 2mm dik en de bumper voor en achter was zes tot zeven mm dik. Als dan eindelijk de motor draaide en we vertrokken was dit in een zwarte rookwolk. De enige die daar bedenkingen bij had was de boer die we enkele Franken moesten betalen voor de Parking. Wij vonden dat het niet zo onaangenaam rook omdat we die geur associeerden met rijden. En rijden vonden we leuker dan stappen.

Thuis aangekomen leken de bossen van Rijmenam voor ons een sprookje. In bed bleven we allerlei dingen bedenken die we wellicht nooit zouden realiseren maar erover babbelen was ook leuk. Zo vielen we uiteindelijk in slaap. Toen men jaren later de tramsporen afbrak was het alsof men onze jeugd afpakte. Waar moesten nou al die jonge kinderen naartoe? We wisten het niet...

Sam